

2004-12-01

Rasspecifik Avels Strategi för Kerry Blue Terrier

Framtaget av Svenska Kerry Blue Terrierklubben

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

INLEDNING

Syfte.....	2
Arbetsgång.....	2

HISTORIK

Ursprung.....	2
Användning och mentalitet.....	3
Kerry Blue i Sverige.....	3

POPULATION

Inavelsgrad.....	4
Matadoravel.....	5
Farfarskurvor.....	5
Tikarnas inflytande.....	5
Mål för framtiden.....	5

HÄLSOLÄGET

Hälsoenkäten.....	6
Mål för framtiden.....	9

MENTALITET

Enkäten.....	9
Mentalbeskrivning.....	10
Mål för framtiden.....	10

EXTERIÖR

Nuläget.....	10
Mål för framtiden.....	11

INLEDNING

Syfte

Alla uppfödarens intention är att föda upp friska och sunda hundar med rastypisk mentalitet och exteriör. Men, hur kommer vi dit? Hur definierar vi vad som är målet för aveln, vad som ska prioriteras och vägen till ett lyckat avelsarbete? Hur ser vi till att kunskapen når fram till alla som är involverade i aveln av vår ras?

Dessa frågor ligger till grund för utformandet av detta dokument. SKK har utarbetat en Avelspolicy som det är varje uppfödarens skyldighet att känna till. Men, den är generellt hållen och tar inga hänsyn till de frågeställningar som är specifika för vår ras.

SKKs avelspolicy inleds med denna paragraf:

”Hundavel och därmed hundrasers utveckling grundas på uppfödarens val av avelsdjur samt på den användning som dessa får. Ärftlig variation är en förutsättning för hundraser och deras möjlighet att anpassas till framtidens krav. Därför skall avel och utveckling av rashundar vara målinriktad, långsiktig och hållbar. Med hållbar menas att den inte leder till brister avseende hälsa, mentalitet eller funktion eller tömmer rasen på genetisk variation.”

Vår uppgift har varit att utarbeta en rasspecifik avelsstrategi - en handlingsplan för aveln inom vår ras. SKK's avelspolicy anger målen, vår strategi beskriver vägen dit.

Arbetsgång

Under 2002 skickades en enkät ut till ägare av Kerry Blue födda 1985-1999. Programmet Lathunden användes för att göra populationsberäkningar. Ett diskussionsunderlag baserat på insamlad fakta sammanställdes och det låg till grund för ett mycket välbesökt uppfödarmöte i november 2003. En rapport från mötet skrevs som dels publicerades i i klubbtidningen Kerry Nytt och dels lades ut på klubbens hemsida. Synpunkter som inkommit lade grunden till detta dokument som bl a lagts ut på hemsidan för ytterligare kommentarer.

HISTORIK

Ursprung

Kerry Blue Terriern kommer ursprungligen från Irland. Dess uppkomst är ej helt klarlagt men den troligaste teorin är att rasen utvecklades från inkorsningar av Irländsk varghund i de ursprungliga hundarna av terriertyp som fanns på ön. Från början fanns där ett flertal olika varianter av högbenta terrier. Färgerna kunde variera mellan röda, vita, gula, svarta, grå-blå eller harlekin, många med tanmarkeringar på huvud och ben. Det fanns både hårda, sträva och mjuka pälsar.

Under 1700-talet var det ej tillåtet för gemene man att äga de hundar av greyhound eller spanieltyp som användes för jakt på större villebråd, dvs dagens Irländska varghund och Irländska setter. Det var endast godsägarna som fick jaga. Folk på bygden behövde dock en hund som hjälp i arbetet och utvecklade därför terriern till en allt-i-allo hund. Den skulle vara behjälplig med att hålla råttorna under kontroll på gårdarna, vakta hus och hem, valla fåren, fungera som jakthund, främst på grävling som det var tillåtet att jaga men även på utter vilket innebar vattenarbete. Naturligtvis trotsades även förbuden och en hel del tjuvskytte av större villebråd ägde rum. Till det passade de grå-blå hundarna extra bra. Färgen gjorde att de smälte

in i skuggorna och därigenom kunde tjuvskytten och hans hund undkomma upptäckt. Just i grevskapet Kerry, längst ned på den södra delen av ön, övervägde den blåaktiga, mjukpälsade varianten och en mer selektiv avel för att befästa typen började så sakta ta fart.

Det är svårt att säga vid vilken tidpunkt man kan tala om Kerry Blue som ras. Pga dess enkla ursprung bland Irlands allmoges finns det inga tidiga avbildningar av rasen. Den första litterära referensen ges 1847 då en författare beskriver en blåpälsad hund med mörkare fläckar och ofta med tan-tecken på ben och nos.

Kerry Blue visades första gången på utställning 1913 och blev mycket populär under 20-talet då den fick funktionen som en maskot för de Irländska patrioterna. Den har kallats för Irlands nationalras även om denna beteckning får betraktas som inofficiell.

Under slutet av 20-talet spred sig rasen mer och mer utanför Irlands gränser. Den visades första gången på Crufts år 1922. På Irland hade rasen visats i stort sett otrimmade. Pälsväxten var då inte på långt när så kraftig som på dagens hundar. I England och framförallt i USA dit rasen kom nästan samtidigt började man avla fram en mer ymnig päls och formklippa hundarna mer och mer.

Användning och mentalitet

Kerry Blue på Irland var tidigare aldrig hållna i kennlar eller uthus utan levde i hemmen hos de irländska lantbrukarna och användes för en mängd olika ändamål. Den egenskap som värdesattes högst var att Kerry Blue skulle vara modig, eftersom den användes för att skydda hem och familj mot tjuvar och lösdrivare. De skulle också vara lämpade för jakt på räv, grävling, uttter, kaniner och råttor. Den har även används till att jaga fågel och större villebråd och då detta rörde sig om tjuvjakt så var det nödvändigt att den kunde jaga under tystnad. Det krävdes av en Kerry att den skulle vara intelligent för att kunna anpassa sig efter alla olika sysslor som den förväntades utföra. Den skulle till exempel även kunna vara behjälplig i att valla boskap och att vakta barnen.

När man började ställa ut sina Kerry Blue på Irland krävde man också att hundarna skulle bevisa sin förmåga till jakt innan de kunde utnämnas till utställningschampions. För detta ändamål utformade man två jaktprov – *Teastas Mor* och *Teastas Beag*. För championat krävdes att båda dessa jaktprov var godkända.

Teastas Mor innebar att hunden dels skulle fånga och döda en kanin och dels i vatten fånga och döda en vattenråtta, stor som en katt, och bära tillbaka sina byten till sin ägare.

Teastas Beag innebar att hunden skulle lokalisera och gräva sig ner i ett grävlingsgryt och där ställa sig ansikte mot ansikte med grytets innevärdare.

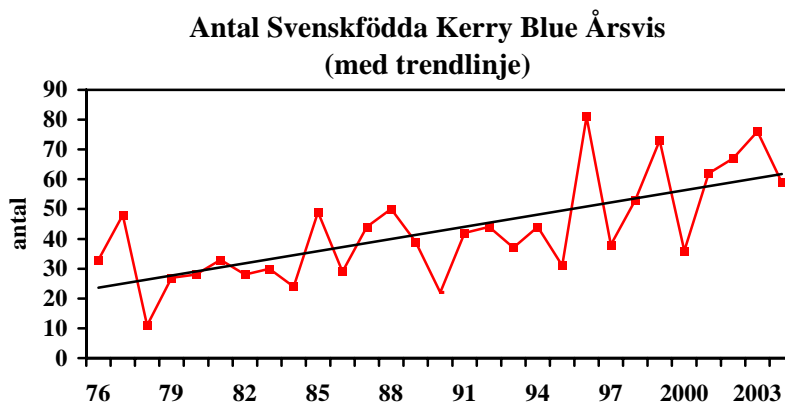
Kerry Blue i Sverige

Rasen kom till Sverige redan i slutet av 20-talet. Före kriget skedde endast en sporadisk uppfödning men på femtiotalet togs ett flertal viktiga avelshundar in från England och intresset för rasen tog fart. Dessa gamla blodslinjer levde under lång tid kvar via ett flertal uppfödare men de linjerna dog ut helt i början på 80-talet.

Grunden för vår moderna Kerry Blue i Sverige lades i början av 70-talet genom ett flertal nya engelska importörer. Inte heller dessa hundar lever i någon större omfattning kvar i dagens stamtavlor. Aveln byggde ändå in på 80-talet mestadels på nya importörer. Mycket av det nya blodet kom från Irland men även hundar från USA dyker nu upp i våra stamtavlor.

Under 80- och 90-talet har rasen ökat i popularitet och även om registreringssiffrorna aldrig varit imponerande så ser vi ungefär en fördubbling av antalet svenskfödda hundar från åttiotalets början tills idag.

Fig 1. Antal svenskfödda årsvis (med trendlinje).

En ras med så få registreringar som Kerry Blue är naturligtvis mycket beroende av införsel av nytt blod utifrån. Problemet med en avel som till största del bygger på importörer är att kontrollen över rasens status och utveckling inte ligger hos oss utan hos de länder varifrån majoriteten av våra importörer kommer ifrån. Vi kan dock se att även om importörerna dominerade stort fram till slutet av 80-talet så har sedan dess en markant förändring skett. Under de senaste 15 åren så ligger andelen valpar efter två svenskfödda föräldrar på ca 50 % och den grupp där båda av föräldrarna är importörer ligger under denna period på ca 5 %.

POPULATION

Vi möter samma problem som alla raser med förhållandevis små registreringssiffror. Avelsbasen blir för snäv helt enkelt pga den låga tillgången till lämpliga avelsdjur.

Vi kan ändå se att vi, utifrån våra begränsade möjligheter, använder en ganska bred avelsbas. Om vi tittar på åren 1997-2000 så ser vi att till de 67 kullarna som föddes under perioden har 37 olika hanar och 47 olika tikar används. Ingen hane hade fått mer än fem kullar..

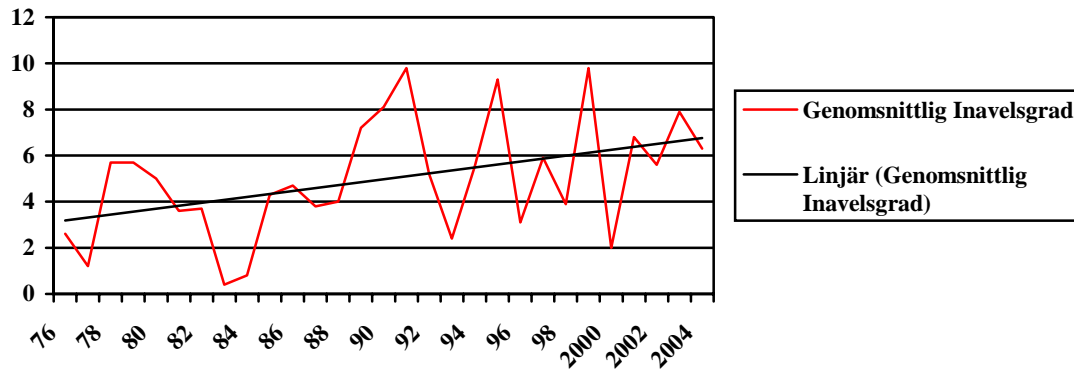
Ett problem inom rasen är dock de grupperingar av samarbetande uppfödare som i princip ger upphov till ett antal underpopulationer med närbesläktade hundar, dvs olika "linjer".

Inavelsgrad

Vi kan också konstatera att vi som helhet ligger mycket högt när det gäller inavelsgraden bland våra hundar. Det är dock en tradition som vi inte är ensamma om. Kerry Blue anses runt om i världen vara en ovanligt frisk ras som tål en hel del inavel. Det faktum att många uppfödare i första hand är intresserade av att få fram hundar av en typ som kan förknippas just med respektive kennel har gjort att många uppfödare runt om i världen medvetet utfört inavel (linjeavel) för att förbättra och stabilisera exteriören hos sina hundar.

Vi kan se att den genomsnittliga inavelsgraden i Sverige fram till slutet av 80-talet ligger inom en rimlig nivå. Därefter, i samband med att fler och fler svenskfödda hundar används i avel har inavelsgraden ökat och ligger nu på ca 6 % i genomsnitt. (fig 4).

Fig. 4 Genomsnittlig inavelsgrad hos kullar födda i Sverige, med trendlinje

Matadoravel

I en sådan numerärt liten ras som vår är det lätt hänt att några hundar blir överanvända. Det i allmänhet önskvärda målet att ingen individ ska bidra med fler än högst fem procent och helst inte med mer än två procent av alla valpar födda inom en femårsperiod skulle för oss innebära att varje individ skulle ge upphov till sex eller max femton valpar under en fem år period. Det får nog anses vara orealistisk. Man ska också vara medveten om att införande av avelsrestriktioner kan få andra negativa konsekvenser. Skulle t ex varje hane endast få användas till tre kullar finns det en stor risk att uppfödaren som kanske tar in en ny import "sparar" den för sina egna tikar. Tikar som då ofta är närbesläktade.

Farfarskurvor

Mer intressant än att studera kvantiteten av valpar efter ett specifikt avelsdjur är att se på hur stort inflytande dess gener har på den framtida aveln. Det kan man se på t ex genom att studera hur många barnbarn som producerats.

Vi kan här konstatera att Valera's Tin Tin upptar en särposition då han trots ett relativt litet antal avkommor visat upp i särklass mest barnbarn.

Tikarnas inflytande

Den genomsnittliga antalet kullar per tik var 1,8 under perioden 1976-2004. Endast 5 % av avelstikarna hade 4 eller 5 kullar under sin livstid.

Mål för Framtiden

Kerry Blue i Sverige kan inte överleva som en självständig population . Vi är i ett kontinuerligt behov av nytt blod utifrån. Man ska dock komma ihåg att om aveln baseras mer eller mindre enbart på importer så tappar vi överblicken över vår avel. Det är nödvändigt att hitta en bra balans mellan nytt och gammalt känt blod. Inavelsnivån ligger absolut för högt och man bör prioritera att generellt få ner den till en för rasen rimlig nivå.

Ett uppenbart hinder för sund avel är de grupperingar av olika uppfödare som bildats och där utbytet av avelsdjur mellan de olika grupperna är nära noll.

Rasen har på senare år blivit större till antalet. Det är mycket positivt även ur populationssynpunkt eftersom det breddar avelsbasen. Vi bör därför uppmuntra att en ökad avel bedrivs av kunniga och engagerade uppfödare. Det är en av rasklubbens uppgifter att samla uppfödarna under samma tak och få dem att arbeta mot samma mål.

Våra rekommendationer är att:

- Uppfödarna kontaktar avelsrådet innan en parning för att få information om bl a inavelskoefficient för tilltänkt kombination.
- Import av nya avelsdjur görs på ett genomtänkt sätt så att inte för många närbesläktade hundar tas in.
- Ingen begränsning av hanhundsanvändandet rekommenderas. Dock bör en hanhund användas på så olikbesläktade tikar som möjligt. Likaså bör en tik paras med så olikbesläktade hanar som möjligt.
- Inga kombinationer som ger en inavelskoefficient över 6,25% (kusinparning) bör göras men än om mycket goda skäl föreligger.
- Klubben ska arbeta för att stödja nya uppfödare som visar på engagemang och vilja att arbeta seriöst för rasen.

Vårt mål är:

- Att den genomsnittliga inavelsnivån sänks till under 2,5 % under den närmaste 5-års perioden.

HÄLSOLÄGET

Hälsoenkäten

Rasklubben genomförde under 2002 en hälsoenkät som innefattade alla hundar registrerade under 1985-99. Vi letade aktivt upp ägarna till berörda hundar, dels genom ägaruppgifter utlagda på Hunddata, dels med hjälp av uppfödarna. Anledningen till det aktiva uppsökandet var att då vår ras är så pass liten till antalet skulle en uppmaning t ex i rastidningen och på klubbens hemsida ge ett så pass lågt svarsantal att det inte skulle ge någon statistisk säkerhet.

Av de 730 hundar som registrerats under perioden fann vi ägaruppgifter till 620 stycken. Av dessa svarade 380 på den utskickade enkäten vilket ger en svarsfrekvens på 61 %. Av totala antalet hundar har vi därmed fått svar från 52 %.

Enkäten var märkt med härstamninguppgifter. Det var helt frivilligt att lämna ut sin hunds namn men alla utom en handfull valde ändå att sätta ut namnet på sin hund. Detta gjorde att vi kunde dra ganska långtgående slutsatser om ärftlighet och om vissa problem var mer representerade i vissa underpopulationer (blodslinjer). En grov uppdelning på tre underpopulationer gjordes.

Hud:

10% anger hudproblem av något slag. Här ser vi stora skillnader i olika linjer. Andelen hudproblem varierade mellan 3-20 % inom de olika underpopulationerna. Vanligaste beskrivningen av problemen var allmän klåda utan att orsak hittats. Ett fåtal fall av Demodex rapporterades.

Fettknölar i huden var vanligt förekommande. Ca 50 % angav att deras hund haft detta problem och eftersom fettknölar blir vanligare ju äldre hunden blir så kan man räkna med en majoritet av hundarna någon gång kommer att drabbas. Fettknölar är ofarliga till sin natur men är besvärande både för hund och ägare. Inga elakartade hudtumörer har rapporterats.

Urinvägar:

Urinsten som debuterar före 10 års ålder rapporteras i 3 %. Dock ser man här en tydlig skillnad i blodslinjer. Inom en underpopulation ligger andelen drabbade hundar på 6 % och de flesta av dessa har en så pass allvarlig åkomma att enbart dietfoder inte räcker som behandling. Ärftligheten är tydlig. Inom denna grupp hittar man också ett antal hundar med så allvarliga njurproblem att det lett till en förtida avlivning.

Mage:

5 % har haft allvarligare problem med allergi eller nervös mage som behandlats med dietmat eller medicin.

Ögon:

Inga allvarliga ögonsjukdomar som leder till blindhet har rapporterats. Äldre hundar, över 10 år, kan drabbas av ålderskatarakt (grå starr).

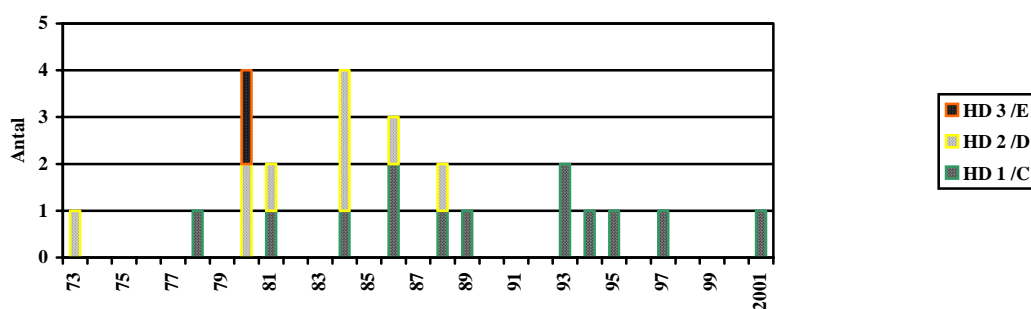
13 % har besvär med återkommande ögoninfektioner.

Höftledsfel

Av 271 röntgade svenskfödda hundar födda under tiden 1976-2001 har 23 (8%) haft höftledsfel. Det kan inte anses vara en hög siffra. Vi ser dessutom en minskning i antalet HD-belastade hundar. Under den senaste 10-års-perioden (1992-2001) ser vi att enbart 6 av 135 (4%) har HD och alla dessa har den lägsta graden (grad 1 eller C). (Se fig 6)

Som jämförelse kan vi se att av hundar födda under perioden 1980-89 hade 16 av 114 (14%) HD och dessutom hade majoriteten av dessa grad 2 eller 3.

Fig 6. Antal höftledsfel funna inom rasen.

Vi kan alltså konstatera att antalet hundar med höftledsfel har minskat efter det att uppfödarna fått kännedom om hundarnas HD status och kunnat ta hänsyn till detta i sin avel. Vi ser dock en liten men tydlig trend åt minskat röntgande och att villigheten att röntga skiljer sig en del inom olika underpopulationer.

Med tanke på att HD idag är ett så litet problem i Sverige så kan man ju tycka att det är onödigt att bry sig om denna faktor i aveln. Men tittar vi utomlands så är våra resultat

antagligen ganska unika. I USA röntgas det ganska mycket och här uppger man att 11 % har höftledsfel och ytterligare 5 % får graden "borderline". England och Irland röntgar sporadiskt och resultaten är inte lätta att komma åt. I Finland, vars avel främst baseras på irländska och engelska linjer, är alla resultat officiella liksom i Sverige och här kan vi se ett mycket högre antal höftledsfel, 14 % C samt 5 % D höfter under den senaste 10-års perioden. Vi kan därför gissa oss till att vi ligger mycket bra till vid internationell jämförelse och att vi ska vara rädda om det vi har. Tar vi in nya importörer med okänd bakgrund när det gäller HD och som får stort inflytande i rasen så kan våra goda resultat spolieras på kort tid.

Vi har därför länge haft HD röntgen som en rekommendation. Sedan 2003 har vi dock satt som krav för valpfömedling att minst en av föräldrarna är friröntgad (grad A el B). Detta för att förhindra att två dysplastiska hundar paras.

Cancer:

Juvertumörer är den i särklass vanligaste formen. Det debuterar i snitt vid 7 års ålder men är sällan dödsorsak. De flesta tikar kan leva ett långt liv med någon knöl i juvret.

Cancer hos unga hundar, 0-3 år, är mycket ovanligt. Cancer som lett till hundens död innan 6 års ålder har drabbat 3 % av hundarna. Totalt är det 13 % som uppgett cancer som dödsorsak.

PNA (Progressive Neuronal Abiotrophy):

Detta är en genetisk defekt som orsakar en tillbakabildning av lillhjärnan hos valpar.

Symptomen är balanssvårigheter som kan observeras från 2-3 mån ålder. Sjukdomen ärvs ner resessivt, dvs båda föräldrarna måste vara anlagsbärare.

Vi har inte haft några kända fall av denna sjukdom i Sverige.

Under senare år har det fötts ett antal valpar fallna under samma mor, från tre kullar med olika fäder, som fått symptom som liknar PNA. Dock har dessa valpar också blivit blinda.

Obduktion har visat att det ej rör sig om PNA men en annan genetisk defekt som också leder till skador på lillhjärnan. Analys av sannolik arvsång visar att det troligen rör sig om en defekt som är lokaliserad till den ena X-kromosomen hos modern. Det är bara vissa hanvalpar som drabbats, dvs de som har ärv den defekta X-kromosomen från modern och inte har någon frisk X-kromosom som skyddar mot sjukdomen. Alla döttrar till denna tik löper 50 % risk att vara anlagsbärare. Därför bör ingen av dem gå vidare i avel.

Blödarsjuka (faktor XI resp faktor XII):

Ett fall av blödarsjuka har rapporterats. Det är inte känt vilken variant.

PDA (Patent Ductus Arteriosus):

PDA är en defekt på hjärtat som ger upphov till blåsljud och som internationellt har rapporterats finnas på rasen.

1 % av alla Kerry Blue i Sverige uppges ha lätta blåsljud på hjärtat. Det är inte känt om det rör sig om just denna defekt men det är ju troligt. Defekten finns i olika svårhetsgrader. De som svarat på enkäten anger att defekten inte påverkar hundens ork eller livskvalitet. Det är dock svårt att veta om några fall av svårare PDA har funnits då eventuellt drabbade valpar antagligen avlivats innan försäljning.

Övrigt:

Andra kända rasdefekter som Pseudohermaphroditism samt Patella luxation har enligt enkätuppgifterna ej påträffats i Sverige. Epilepsi är ytterst ovanligt, endast två fall har rapporterats.

3 % av tikarna har drabbats av livmoderinflammation, vilket är en mycket låg siffra.

4 % har opererat bort tonsillerna pga kronisk tonsillit.

Mål för Framtiden

Kerry Blue i Sverige är en förhållandevis frisk ras. Pga det stora inflytandet av importörer bör man dock vara mycket observant på att nya sjukdomar kan komma in. Det är viktigt med en öppenhet om sjukdomar och defekter. Hälsoenkäten ska skickas ut var femte år för att hålla kunskapsbanken uppdaterad. Man ska inte vara för snabb med att utpeka alla problem som genetiska. För att få en korrekt uppfattning om ärftligheten måste man få en överblick över hälsoläget hos en större del av hundarna för att därigenom utröna släktsamband.

Våra rekommendationer är att:

- Uppfödarna kontaktar avelsrådet innan en parning för att få så mycket information som möjligt om hälsoläget för tilltänkt kombination. Det är sedan 2004 ett krav för att få valpförmedling.
- Uppfödarna är observanta på främst hudproblem och urinsten som visat sig vara överrepresenterade inom vissa linjer.
- Uppfödarna är restriktiva med att använda avelsdjur som tidigt drabbas av fettknölar.
- Avelshundarna höftledsröntgas för att förhindra att två dysplastiska hundar paras. Det är krav på att en av parterna är friröntgad för att få valpförmedling.

Våra mål är:

- Att andelen hundar med hudproblem minskar till högst 5 % inom en 5-årsperiod.
- Att andelen hundar med urinsten minskar till högst 2 % inom en 5-årsperiod.
- Att andelen hundar med höftledsfel bibehålls vid nuvarande 4 % eller minskar.

MENTALITET

Historiken om Kerry Blue visar att det som utmärker de mentala egenskaper hos vår ras är dess flexibilitet. Den beskriver en hund som inte bara skulle vara en bra vakthund och en modig jägare utan också en hund som levde tätt inpå sin familj och var pålitlig tillsammans med barnen och dessutom skulle vara behjälplig vid vallandet av familjens boskap. Många Kerryägare vittnar också om sin hunds motstridiga personlighet. Mjuk och ibland känslig i förhållande till sin familj men samtidigt tuff och ibland mycket skarp i förhållande till andra hundar av samma kön.

Enkäten

Hälsoenkäten som genomfördes under 2002 innehöll också frågor om hundarnas temperament. Frågan ”Hur vill du beskriva din hunds temperament?” besvarades ofta med ett flertal svarsalternativ, t ex både lugn/orädd, glad/livlig och kaxig/aggressiv, och är därför svår att redovisa. Men det visar också på att den komplexa personlighet som vår ras har är svår att beskriva med ett par ord.

Enligt enkäten så har endast några procent visat aggressivitet mot människor medan däremot 32 % ofta eller mycket ofta visar aggressivitet mot hundar av samma kön. Uppdelat på könen är hanhundarna något värre med 43 % jämfört med tikarnas 19 %. Mycket små skillnader ses mellan de olika populationerna.

Mentalbeskrivning

Under senare år har ett flertal Kerry Blue genomgått Mentalbeskrivning (MH). Vid denna tidpunkt har 63 st hundar blivit beskrivna. En sammanställning av rasmedelvärdet jämfört med brukshundraserna visar något låga värden främst vad gäller Lek, Jakt, Grip och Intresse. Det är dessa egenskaper som sammantaget som benämns hundens ”framåtanda”. Man kan också se att skottfastheten är förhållandevis låg. Dock ska man komma ihåg att Kerry Blue terriern inte är en brukshund och därför inte specifikt avlats för dessa egenskaper. Mycket framåtanda hos en hund är positivt om hunden finns i kunniga händer och får ge utlopp för sitt arbetsbehov. Men de flesta som skaffar rasen arbetar inte så aktivt med sina hundar och en Kerry Blue med mycket ”motor” kan i sådana fall utveckla mindre positiva sidor. Viktigare för oss är att Hot och Rädsla ligger på lämplig nivå, vilket det enligt diagrammet gör idag. Ett visst utslag av rädsla behöver inte vara negativt men i kombination med högre utslag även på hot kan det ge en hund med mindre trevliga egenskaper.

Studerar man de enskilda hundarna så ser man dock snabbt en mycket stor spridning i resultaten. Jämför man t ex medelvärden från några olika ”blodslinjer” ser man tydliga skillnader. Vi behöver dock beskriva betydligt fler hundar innan vi drar för långtgående slutsatser av nuvarande resultat.

Mål för Framtiden

Vi bör uppmuntra att fler hundar MH beskrivs så att vi får en bättre överblick över hundarnas mentala egenskaper samt för att vi härigenom också får ett verktyg för att jämföra eventuella förändringar i rasens temperament över längre tidsperioder.

Kerry Blue terrierns temperament är en rastypisk egenskap som inte ska förvandlas eller ändras under tidens gång. Det är viktigt att rasen behåller sin flexibilitet, terrierglöd, tillgivenhet mot människor och vilja att vara till lags. Avel som syftar till att renodla en viss egenskap är av ondo. I stort finns det inga problem med rasen enligt den profil som MH beskrivningen ger. Vi ser dock enstaka individer som ger för höga utslag både på rädsla och hot. Skotträdslan är överlag för hög.

Vår rekommendation är att:

- Uppfödarna arbetar för att bibehålla en rastypisk mentalitet hos rasen och i första hand ge akt på egenskaperna rädsla och hot samt skotträdsla.

Vårt mål är:

- Att ett större antal hundar MH beskrivs inom den närmaste 5-års perioden.

EXTERIÖR

Nuläget

Kerry Blue håller en mycket hög exteriör kvalitet. Nästa alla hundar får 1:a pris i kvalitet på utställningar och en majoritet av dem får också certifikatkvalitet. Andelen 2:a pris är mycket lågt och 3:e pris samt 0 pris är så gott som obefintliga. Vi har också flera hundar varje år som placerar sig i grupper och andra finaler. Ett flertal svenskfödda hundar har också exporterats och har fina framgångar i sina nya länder.

Klubben har nyligen uppdaterat raskompendiet som beskriver vad som ska prioriteras gällande exteriören på vår svenska stam och vi hänvisar dit för detaljer.

Mål för Framtiden

Kerry Blue har under de senaste århundradet främst avlats för utställning och sällskap. Exteriören har prioriterats framför de flesta andra egenskaper. Det finns dock ingen anledning till att nu ge avkall på en god exteriör men det är viktigt att vi också ser till helheten.

Vår rekommendation är att:

- Uppfödarna inte ger avkall på en god exteriör men lika mycket beaktar exteriör, mentalitet, hälsa och genetisk variation i sitt avelsarbete.

Vårt mål är:

- Att den höga exteriöra kvaliteten på rasen bibehålls.